

4377. 18. Febr. 1897: 2. Beh. af Lovf. om Arbejderes Forsørgelsestrav efter Ulykkestilf. 4378

om den grove Uagtsomhed. Jeg kan i den Henseende først henholde mig til, hvad den højtærede Minister derom har udtalt, men tillige sige, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgtreds vistnok i Henseende til dette Spørgsmaal væber i nogen Misforstaaelse af Indskrænkningens Rækkevidde. Det er udtalt af den danske Arbejderskommission, og det er en Udtalelse, som Udvalget fuldt ud maa tiltræde, at den stadige Bestæftigelse med farligt Arbejde sløver Opmærksomheden for det farlige deri. Det er derfor heller ikke Meningen at ramme Arbejdernes, om jeg saa maa sige, Uforsigtighed gennem denne Bestemmelse. Jeg vil med den ærede Formands Tilladelse af denne Kommissions Betænkning oplæse nogle faa Linier Side 86, hvoraf de Herrer, som frygte denne Bestemmelse, ville kunne se, at der i alt Fald kun er meget ringe Anledning dertil. Kommissionen siger herom: „Med de ovennævnte Undtagelser (Forsæt og grov Uagtsomhed) skulle Arbejderne i hvert Fald sikres mod Ulykken. Det eneste, som her kunde synes paafaldende, er, at Sikringen skulde indtræde ogsaa over for Arbejderens paaviselige Skyld, hans Uforsigtighed, Uagtsomhed, Overtredelse af de givne Forskrifter. Naar dette imidlertid sker, er det, fordi den stadige Bestæftigelse med et farligt Arbejde sløver Opmærksomheden for det farlige deri. Det vilde end ikke være heldigt, om Arbejderen, der daglig skal gaa i Nærheden af Maskiner, ved Jordgravning eller lignende, uafbrudt skulde have Ulykkesmuligheden for Øje. Bliwer han derfor Offer for en saadan Ulykke, fremtaldt ved hans egen Uforsigtighed, bør han under de nævnte Forhold ikke af den Grund undrages Understøttelse.“ Men saa siger Kommissionen fremdeles: „Naar man imidlertid til denne Undtagelse . . . har knyttet Bestemmelsen om grov Uagtsomhed, hvad man ogsaa andetsteds i sine Overvejelser om dette Spørgsmaal har anset for det retteste, da er Aarsagen hertil den, at det vilde være demoraliserende og imod Lovens Ide, om man skulde udbetale en Arbejder Understøttelse, ikke fordi han, i Kraft af sit Arbejde, om end paa uforsigtig og skødesløs Vis, kom til Ulykke, men fordi han fuldkommen umotiveret eller ved Tilfældighed af de mest elementære Betingelser for at arbejde i et farligt Erhverv (f. Eks. ved at

være fuldstændig drukken paa et Stillads) bragte sig selv og maaske Kammerater i Ulykke.“ Denne Fortolkning af den grove Uagtsomhed tror jeg, hele Udvalget vil kunne tiltræde. Det vil altsaa slet ikke sige, at fordi Arbejderen har gjort sig skyldig i Uforsigtighed, skulde han gaa glip af den ham ved Lovens tilsikrede Erstatning. Det vil altsaa kun sige, at han ikke maa gøre sig skyldig i en saadan grov Uagtsomhed, at hele Formaalet med Lovens derved maatte siges at være bragt i Fare og hans Kammerater ligeledes. En Jurist udtalte i øvrigt en Gang til mig, at det var nødvendigt at undtage den grove Uagtsomhed ved en Ulykkesforsikringslov, fordi det vilde bringe en Modsigelse ind i det bestaaende Retsforhold. Han anførte det Eksempel, at en Arbejder af grov Uagtsomhed ødelagde en Maskine for den paagældende Arbejdsgiver og samtidig selv kom til Skade. Hvis den grove Uagtsomhed ikke var udelukket — sagde han — ved Ulykkesforsikringslovgivningen, vilde det ejendommelige Forhold opstaa, at Arbejdsgiveren vilde have et Erstatningskrav hos Arbejderen for den ødelagte Maskine, og at samtidig Arbejderen vilde have Erstatningskrav hos samme Arbejdsgiver paa Grund af den Skade, han legemlig havde lidt. Dette var dog at bringe nogen Forvirring ind i Retsbegreberne; det synes jeg derfor, at der ogsaa var Anledning til at anføre i Omtalen af dette Forhold. Jeg tror ikke, man skal frygte det, men tværtimod, at man rolig kan vedtage dette Forbehold, og Udvalget er i saa Henseende ganske af samme Mening som Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri, som indtrængende anmoder om, at den grove Uagtsomhed fra Arbejderens Side ikke maa medføre Erstatningspligt for Arbejdsgiveren. Og at dette ikke sker, mener jeg ogsaa maa være stemmende med Retsferdigheden over for Arbejdsgiveren. Dernæst talte det ærede Medlem om de 13 Uger for Sygefaserne. Saa, det er jo det gamle Spørgsmaal om Sygefaserne i Forbindelse med Ulykkesforsikringen. Det har været fremme fra den første Dag, man har forhandlet derom. Vi mene dog nu at være komne til det Punkt, at vi kunne se bort fra disse 13 Uger, efter at der er givet en Sygefasselov med Statsstiftud, og vi paa den Maade kunne komme ud over